

## **Comentariul poeziei "Departa" de Octavian Goga**

Pe coordonatele monografiei satului adrelean, cautat intr-o incercare inversunata de a cuprinde cu mintea, simtirea si apoi cu versul protestatar drama taranului asuprit, se tese intr-o sfasietoare cantare lirica si propriul sau destin.

In lumea aceasta se desfasoara viata poetului, la ea ii ramane sufletul cand a plecat departe la studii.

Instrainarea il apasa, ii umple sufletul de dor, si regretul ca a plecat de acasa il chinuie mereu. Ion Didu Balan, in prefata volumului "Ne cheama pamantul" spune ca "Dorul de sat in aceasta faza a creatiei poetului e dorul de doinele intsrainarii, sentimentul puternic, profund al solidaritatii cu cei ramasi in urma, obiditi si umiliti pe campurile altora".

Dorul de sat, de casa, inasa, nu are in poezia "Departa" o nota atat de puternic nationala si sociala, ci mai degraba o nota asemanatoare unei pagini de jurnal, scrisa intr-un moment de singuratate, dintr-un impuls sufletesc propriu (dintr-o durere intima a departarii de casa si familie) si covarsitor, caci reuseste sa impinga pentru cateva clipe in uitare rugaciunea fierbinte de mai inainte "Alunga patimile mele/ pe veci strigarea lor o frange/ Si de durerea altor inimi/ Invata-ma pe mine-a plange".

Eul liric pare a fi intr-o pauza de la datoria pe care si-o impusese, o pauza de reincarcare a golului sufletesc cu amintiri dragi, si cu nostalgie duioasa de caldura materna.

Pretextul pauzei il ofera natura-la inceput atrage prin farmecul ei "Vezi luna-n cinngatoarea/ Aprinse-i balti albastre", dar aproape instantaneu, suferinta interioara, dorul care macina neincetat o transforma in oglinda fidela.

Pentru eul liric natura nu are farmec decat in contextul spatiului natal ; imaginea ei duce invariabil cu gandul la casa ("eu nu stiu ca ma indeamna/ Sa simt intreg amorul" ; "Si parca aud un cantec/ Cum tremura departe").